

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1139

12.01.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 5

Велики мъже и жени

През годините срещнах много страхотни мъже и жени. Някои от тях са известни. Някои не са известни. Ето само някои от тях.

Полковник Ханс-Улрих Рудел

Ханс-Улрих Рудел е най-награждаваният войник във Вермахта. Адолф Хитлер създава специален медал само за него! Той е изпълнил 2500 бойни полета и лично е унищожил 500-600 танка и дори е потопил един боен кораб и един крайцер!

За мен беше чест да бъда поканен в дома му в Куфщайн!

Естествено, медалите му бяха гордо изложени във витрина на стената. Разгледах ги, докато малкият му син седеше на рамото ми. Този млад фен на Тарзан успя да отмъкне химикалката ми и да я скрие в клетката си за хамстери. Красивата му млада майка я намери и ми я върна с усмивка.

Докато с Рудел се разхождахме по една планинска пътека, той ме попита дали се страхувам от височини. Не разбрах какво искаше да каже, докато не се вгледах по-отблизо през храстите. Бяхме само на няколко метра от скала!

В дома му той, съпругата му, свекървата и аз пихме чай заедно.

Рудел коментира, че понякога му се иска да има коси очи, защото японците се отнасят по-добре с ветераните си, отколкото германците.

Той също така изразява съжаление, че ако Германия е била по-безмилостна, е щяла да спечели войната. (По-късно тази тема се появи отново в забавното ми интервю с Крис Уолъс.)

По-късно жена му ме закара до гарата.

Когато Рудел умира няколко години по-късно, германското правителство забранява на своите военни да участват в погребението му. Трима смели пилоти от Луфтвафе не се подчиняват на заповедта. Те прелитат над гроба му и накланят крилата си. Това доведе до уволнението им.

Това неуважение към военен герой, единствено по политически причини, е типично за окупационния режим. Предателите нямат чувство за чест.

Хелмут Зюндерман

Хелмут Зюндерман е бил заместник-ръководител на пресслужбата в Третия райх. Той ме покани да го посетя, но почина няколко дни преди да пристигна. Все пак го изброявам тук. Бях още тийнейджър, когато се случи всичко това. Не знам дали е виждал потенциал в мен, или просто се е опитвал да вдъхнови един добронамерен младеж. (Същото се отнася и за други известни личности от Третия райх, които ми писаха.) Така или иначе, той ме вдъхнови. Това допринесе за моята решителност. Дължа му това споменаване!

Мишел

Мишел е бил доброволец във френската Waffen-SS. Когато го срещнах лице в лице за първи път, той ме хвана за раменете и ме целуна по двете бузи. Малко смутен, аз се усмихнах и отбелязах: *Добре, че знам, че си французин. В противен случай щях да те зашлевя за това!*

Като младеж той е раздвоен. От една страна, искал да помогне на германците да се борят срещу комунизма. От друга страна, не искаше да предаде страната си.

Вербовчикът на Waffen-SS го уверява, че ще се бие само срещу Съветския съюз. Не срещу сънародниците си. От него няма да се иска да предаде приятели или роднини от френската съпротива. (Френската съпротива, самата тя до голяма степен комунистическа, е била по-малко рицарска. След войната са убити над 200 000 френски "сътрудници"!)

Присъединява се към френските Waffen-SS. Неговият разказ от първа ръка за битката за Берлин се появява в едно от първите ни вестникарски издания.

След войната се присъединява към Френския чуждестранен легион. Сред снимките му е и една, на която красивата му първа съпруга стои до джип в пустинята и държи автомат.

Когато Дьо Гол продава Алжир, той се присъединява към Организацията на американските държави. По-късно се озовава в изгнание в Мюнхен с втората си съпруга, млада германка. Там се запознах с него.

След като котката му открадна чифт чорапи от куфара ми, получих кодовото име "продавач на чорапи". Той също така нарисува загадъчен набор от символи на лист хартия и ми го връчи без обяснение. Не поясни дали това е личен код, или е свързан с нещо по-значимо...

По време на едно посещение телефонът звънна. Той вдигна слушалката и проведе кратък разговор. След това се обърна към мен и каза: *Това беше полицейското управление. Полицията е на път. Имаме време да си допием виното, но после трябва да тръгваме.*

Излязохме от дома му, отидохме до една гостилница, поръчахме си вино и продължихме разговора си, сякаш нищо не се е случило.

Тази гостилница е била собственост на италиански фашист, женен за германка. Така че бяхме сред приятели.

Тук имаше забавна случка. Моят френски приятел беше пил повече от мен и беше станал малко "гласовит". Един млад германец, който седеше до нас, невинно се включи в разговора ни. Той беше шокиран от някои от изказванията на французина.

Всеки път, когато най-накрая успях да го убедя, че не сме толкова чудовищни, колкото ни представят медиите, французинът изричаше нещо от рода на: *Всички те трябва да бъдат убити!*

Тогава ще трябва да започна всичко отначало!

Карл-Фердинанд Шварц

Карл беше стар човек от СА. Веднага си допаднахме. Разликата във възрастта и произхода не означаваше нищо. Сякаш се познавахме през целия си живот.

Когато комунистите убиват приятеля му, той действа сам, без разрешение от ръководството на СА. Като стар сапър знаел как да се справя с експлозиите. Крайният резултат бил една леко повредена сграда на комунистическата централа.

Друг път майка му скрила пистолета му в купата с плодове. Полицията претърсва апартамента без успех.

Срещнах и други като Карл. Споменавам го както заради собствените му заслуги, така и като представител на всички тях.

Фридхелм Бусе

Фридхелм е и ветеран от европейския кръстоносен поход срещу комунизма. Когато умира, той иска да бъде погребан със знамето, под което е служил на страната си.

За съжаление, това е забранено в тази "свободна демокрация".

Един млад другар дискретно вкара в гроба сгънато знаме. Политическата полиция го забелязва. В резултат на това гробът бил разкопан, а младият другар - арестуван!

Почтените мъже уважават падналия враг! Безчестната псевдодемокрация осквернява гроба им!

Einst kommt der Tag der Rache!

Армин

След официалната капитулация Армин се сражава във Вермахта и в съпротивата на върколаците. Участва във въстанието в Брауншвайг. Неконвенционалното му набиране на средства го вкарва в затвора и му коства първото семейство.

Той определено беше хардкор!

Той беше един от първите ни нелегални лидери. През следващите няколко години той постигна изключителни успехи. В един момент официалното правителствено радиопредаване на къси вълни звучало толкова отчаяно, че някои слушатели помислили, че съпротивителното движение е на път да превземе голям град!

Следващият му престой в затвора му коства второто семейство.

Ото Рихс

Ото е един от малкото редници, наградени с Рицарски кръст към Железния кръст. Управлявайки сам противотанково оръдие и ранен, той

собственоръчно отблъсква атака на 17 руски танка! (Той ми даде копие от *"Der Landser,"* където е описана тази акция.)

След войната участва активно в съпротивителното движение. Карал е такси и е имал домашен любимец боа констриктор.

Гретхен

Гретхен беше старо момиче от Бунд, което се превърна в моя многострадална тайна. Тя е описана на друго място в тази книга.

Михаел Кюнен

Михаел Кюнен започва да работи в ъндърграунда през 1977 г. под ръководството на Армин. По-късно той става най-изявената фигура в "легалната ръка" на движението. Работихме в тясно сътрудничество. В един момент дори му предложих да печатаме "легално" периодично издание за неговата легална ръка, но той прецени, че режимът така или иначе просто ще го забрани под каквото и да е предлог.

След първата си четиригодишна присъда в затвора той се завръща към борбата. След втората си четиригодишна присъда в затвора той прави същото. Този вид отдаденост предизвиква уважение!

След десетилетие активна дейност той умира млад. Прекарва половината от зрелия си живот в затвора заради ненасилствена политическа дейност. В така наречената "свободна демокрация". Режимът нарича това потисничество "защита на демокрацията". И то с открито лице!

Честните хора, независимо от убежденията си (!), го наричат другояче.

"Другарят Х"

"Другарят Х" е в много трудна ситуация. Затова не мога да го спомена поименно. Достатъчно е да кажа, че той повече от заслужава да бъде споменат!

Американски съюзници

Някои съмишленици от организации с нестопанска цел ни помогнаха много.

Един от тях се открояваше особено силно, особено по време на стартирането ни. Никога не поставяше условия и не настояваше за ответна услуга. Бях открил тази група в телефонния указател, докато убивах време на едно летище. Когато я посетих и наблюдавах работата ѝ отблизо, бях много впечатлен от видяното. Но публикацията и "публичният ѝ имидж" извън собствения ѝ квартал се нуждаеха от много нежни грижи.

Посещенията в централата им винаги са били интересни. Една вечер коктейл "Молотов" прелетя през прозореца и се взриви в съседната стая, където спях. Бях толкова уморен, че оставих нещо друго да го изгаси. Този рутинен инцидент обаче дори не беше споменат на следващата вечер на седмичното събрание. Когато попитах защо, говорителят каза: *Забравих*.

Посещавал съм този квартал много пъти през 70-те години на миналия век. Всъщност по-късно сам живях там в продължение на няколко години. С очите си видях огромната местна подкрепа за тази откровено националсоциалистическа организация.

Два ключови фактора допринесоха за техния успех. Първо, подходящата среда. Това беше етнически квартал на работническата класа, застрашен от "интеграция" и вълната от престъпления, която тя неизбежно носи. Второ, местните активисти на "Бялата сила" провеждаха систематична и дългосрочна кампания. Това не беше изолирана стратегия на "удари и бягства", която Рокуел нарича "първа фаза".

Ефективността на тази първоначално строго местна организация се доказва по драматичен начин от следния факт: когато кметът на Чикаго Дейли-старши, "кралят на Демократическата партия", излиза по обществената телевизия и обещава да закрие централата ѝ, собствените му капитани на участъците на Демократическата партия му казват, че това ще му струва твърде много гласове в югозападната част на Чикаго. Дейли се оттегли!

Това постижение го нареждам до кампаниите на Дейвид Дюк за щатски законодател и губернатор. Дюк спечели първата и за малко не спечели втората, но спечели мнозинството от гласовете на БЕЛИТЕ в щата!

Когато градът блокира изключително ефективните им квартални митинги, те заплашиха, че ще маршируват в квартал с много евреи. Това беше широко отразено в медиите. Във всяко интервю подчертавахме, че това е само тактика за оказване на натиск върху града, за да върне правото ни да провеждаме митинги в белите квартали. Но пресата почти винаги игнорираше това. Вместо това то беше представяно като примитивна провокация.

Благодарение на ACLU градът се оттегля. Имаше два големи митинга на победата. Участвах и в двата като униформен щурмовак.

Първият митинг беше в центъра на града. Както полицейското присъствие, така и предимно враждебно настроената тълпа бяха огромни.

Вторият митинг беше в нашия квартал. Полицията оцени тълпата на 5000 души. Тази тълпа беше изцяло про-партийна! Стотици носеха тениски на "Бялата сила", допълнени със свастика.

Многобройните журналисти изглеждаха напълно ужасени! В един момент тълпата започна да се обръща срещу "антибелите медии". Един от нашите хора трябваше да се намеси и да ги спаси.

Тези събития ме убедиха, че свастиката наистина е жизнеспособна опция, ако хората я свързват с ЕДИНСТВЕНОТО движение, което е готово да ги защити. Тогава това беше така: *Свастика = Бяла сила. Пазете квартала си бял и безопасен!*

Днес въпросът е: *Искате ли децата ви да живеят в дупка от третия свят? Ако не, трябва да се изправите пред расовия въпрос. И да се борите!*

Този местен екип ми помогна много. Сега исках да помогна на нея.

За всички независими местни групи беше ясно, че е необходима нова национална организация. Но след като веднъж е била изгорена, всяка от тях не искаше да се подчинява на нов национален "диктатор".

Анализирах ситуацията, изготвих задълбочен анализ и предложих план за постигане на тази консолидация. Този план беше приет. Той беше успешен. Коронното постижение се случи точно в средата на предвидения от мен срок.

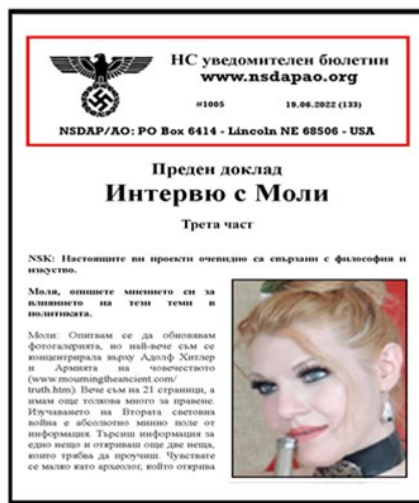
Освен това станах ръководител на отдела за издателска и административна дейност. Това беше безспорна победа за всички заинтересовани страни. Повишената ефективност означаваше по-малко работа и в същото време повече приходи. На практика аз станах третият по ред в тази вече национална организация. Останах и ръководител на NSDAP/AO.

Освен това това разшири пазара на нашия бизнес с играчки.

Използвах този термин наполовина на шега за продукти, предназначени за *набиране на средства*, а не за такива, които притежават *присъща* стойност. Модерният термин е "мърчандайзинг".

* * * * *

През 70-те години на миналия век направих няколко пътувания до Европа. По работа и за удоволствие. Естествено, направих много от това, което днес се нарича работа в мрежа." Не след дълго дори бях въвлечен в тайни" дейности.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

